

วันที่มีคำตอบให้ยาย

เอ๊ยตๆ... “ตอนนี้คุณปลอดภัยแล้วนะครับ พักผ่อนตามสบายนะครับ หมอขอตัวก่อนนะครับ ” บนใบหน้าของหญิงชราที่เหี่ยวยุ่น สายตาที่โศกเศร้าเต็มไปด้วยความทุกข์ ความอึดอัดใจและน้ำตาที่รินไหลผ่านแก้มหยดลงถึงพื้น ความรู้สึกที่อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายหายไปแลดูเปลี่ยนไปจากคนเดิม

ผมชื่อ “นน” ครับ ผมมียายที่น่ารักที่น่ายกที่สุดในโลกคนนึงซึ่งแตกต่างจากยายของคนอื่นๆท่านเป็นน้องสาวของยายของผม ซึ่งท่านไม่มีสามี จึงรับแม่ผมเป็นบุตรบุญธรรมครอบครัวผมจึงเคารพและนับถือท่านเสมือนเป็นยายแท้ๆ

ยายเป็นหญิงชรารูปร่างท้วม ไม่อ้วนมาก มีทรงผมสั้นประมาณไหล่มีตีนกาเต็มใบหน้า อายุ 70 ปี ท่านชอบแต่งหน้าทาปากสีแดงสด และมีรอยยิ้มที่น่ายกกว่าหญิงอื่นใด คือ รอยยิ้มไร้ฟันของท่านที่เห็นที่ไรอดยิ้มไม่ได้เลย เวลาท่านจะทานข้าวมักพกฟันปลอมอยู่เสมอ

ในช่วงปิดภาคเรียนทุกครั้ง เมื่อผมอายุราว 5-7 ปี ผมต้องนั่งรถจากบ้านผม จ.สุพรรณบุรี ไปหายายที่ จ.อ่างทอง อยู่ตลอดบ้านของท่านเป็นบ้านไม้เก่าๆแบบเป็นบ้านสองชั้นซึ่งชั้นล่างเป็นร้านขายของชำที่มีของใช้และขนมวางไว้มากมายรกรุงรังและมีคอมไฟแดงใหญ่แฉวนไว้หน้าร้าน ซึ่งยายอาศัยอยู่กับน้ำ

“ยายๆ... ผมมาหาแล้ว”

ตึกๆ... ตึกๆ... “นนมาให้ยายกอดที”

เมื่อถึงเวลากลางวันผมจะหาขนมๆของยายมาหนุนหัวแล้วลัดตัวลงนอนอย่างสบายฟังเรื่องที่ยายไปเป็นเชฟอาหารไทยที่ประเทศอเมริกาเป็นเวลา 30 ปี ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่สนุกและน่าฟัง ทุกครั้งที่ผมจะตื่นนอนจากการนอนกลางวันนั้น เป็นเพราะกลิ่นอันหอมชวนทิวที่โชยมาจากในครัวกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั้งบ้านคือกลิ่นที่ยายทำอาหารให้ผมทาน

อาหารที่ยายทำจะเป็นต้มยำกุ้ง, ผัดไท, แกงส้ม และที่อร่อยติดใจผมมาถึงทุกวันนี้คือ พะโล้หมู ที่ตุ๋นเป็นเวลานานมีกลิ่นหอมจากอบเชยและรสหวานหอมผิวส้มผัสของหมูที่ละลายในปากมาทานพร้อมกับข้าวสวยหอมมะลิที่ร้อนๆยิ่งได้ทานพร้อมกับยายแล้วทำให้ผมหยุดยิ้มไม่ได้เลย

เดินขึ้นมาถึงห้องยายเพื่อจะนำของมาเก็บจะมีเตียงขนาดไม่ใหญ่มากขนาดนอน 2 คนกับผ้าปูลายลูกไม้สีขาวและผ้าห่มลายดอกกุหลาบพับเป็นระเบียบอยู่ตรงกลางห้องและมีโทรทัศน์ขนาดเล็กวางอยู่หน้า

เตียง ผนังห้องมีรูปเซฟสาวไทยถ่ายอยู่กับชาวต่างชาติที่มารับประทานอาหารไทย ณ ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่ง
ติดเต็มผนัง มีตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่อยู่ยามห้องและกลิ่นตัวของยายฟุ้งเต็มห้องที่หอมน่าหลงใหล

“อาบน้ำเสร็จแล้วครับยาย ตัวหอมแล้ว”

“ไหนลูก... ยายขอหอมหน่อย”

ก่อนนอนทุกคืนยายมักสอนให้สวดมนต์และกราบหมอนทุกครั้ง ฟังนิทานที่ยายเล่าซึ่งเป็นช่วงเวลา
แห่งความสุขที่มีค่ามากกว่าทองคำมีเงินมากแค่ไหนก็หาซื้อความสุขนี้ไม่ได้ เมื่อกำลังจะนอน

“นน... โตไปนอนอยากเป็นอะไร”

“ไม่รู้สิครับ อยากเป็นตำรวจมั้งครับ เเท่ดี ยิ่งผู้ร้าย เปรี๊ยะๆ” (ตอบโดยไม่ได้คิดอะไรตามภาษาเด็ก)

“ยาย รอดูความสำเร็จของนนอยู่นะ”

ในรุ่งเช้าอากาศแจ่มใส เสียงรถของทางบ้านก็มาถึง เสียงพ่อและแม่ที่มาหายาย

“นนดีโอใหม่ครับ”

“ไม่ดีโอเลย กินอย่างเดียว”

“งั้นพวกผมขอตัวก่อนนะครับ สวัสดีครับ”

รอยยิ้มบนใบหน้าที่ยิ้มแย้มและเสียงจากลาที่ฟังแล้วชวนให้คิดถึง เป็นภาพจำในใจของผมเสมอมา

วันพฤหัสบดีที่ 21 มกราคม พ.ศ.2553 คำพูดจากปากแม่ที่ทำให้ผมอึ้ง มือไม้อ่อน ไอศกรีมที่ผมซื้อ
ทานทุกวันก่อนกลับบ้านก็ร่วงลงจากมือลงสู่พื้นดิน

มองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่แสนจะมีดมนไปด้วยเมฆและเสียงลมพัดผัดปกติไปจากอื่นรอยยิ้มของผมคน
เดิมจางหายไป

ยายเข้าโรงพยาบาลแห่งหนึ่งใน จ.อ่างทอง เพราะโรคเบาหวาน

โรคเบาหวาน เป็นโรคที่ผู้ป่วยมีระดับน้ำตาลในเลือดสูงเป็นเวลานาน ซึ่งหากผู้ป่วยโรคเบาหวานมี
บาดแผลจะรักษาหายช้าและถ้ารักษาไม่ถูกต้องอาจจะต้องตัดอวัยวะส่วนนั้นออก

วันรุ่งขึ้นยายเข้ารับการรักษา ผ่าตัด ตัดนิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาไป เนื่องจากได้รับการรักษาแผลอย่างไม่ถูกต้อง

ผมที่เคยมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะกลับกลายเป็นอย่างอีกคนที่เงียบ ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะและเย็นชา
ผมที่เพิ่งเดินทางมาจากบ้านก็พุ่งตัวกอดยาย

“ยาย... ยายไม่ต้องเศร้านะ ยายยังมีนอยู่ นนเป็นกำลังใจให้ยายนะ”

ผมรู้สึกตัวมันเย็นและซาไปหมด มีน้ำหยดใส่หลังของผมพร้อมกับร่างกายของยายที่สั่นระรัว เสียงสูด
น้ำมูกที่กำลังจะไหล การหายใจที่ตื้นขึ้นและยายก็ปล่อยกอดผม

“ยายไม่ได้เศร้า” แล้วยิ้มแบบไร้ฟันให้ผมดู หัวใจของผมกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มนั้น
จากนั้นยายต้องรับการพักผ่อน เนื่องจากเข้าห้องผ่าตัด พ่อแม่จึงพาผมกลับบ้าน

วันเสาร์ที่ 23 มกราคม พ.ศ.2553 เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาแต่ไกล แม่เข้ารับโทรศัพท์ฟังด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์ ตอบคำว่า “คะ” หลังจากวางโทรศัพท์ลง หันมาหาผมด้วยน้ำตาไหลนองเต็มใบหน้า

“ยายเรา เสียแล้ว”

วินาทีนั้นเหมือนมีคนนำมีดมากรีดอกซ้ายแล้วกดแทงเข้าไปถึงหัวใจของผม เร็วแรงที่มีกลับหายไป
หมดจิตใจที่จะทำการบ้านกลับกลายเป็นผงพัดปลิวไปตามสายลมพร้อมกับน้ำที่ไหลอยู่ใต้ตาหนองหน้าที่เรา
ความรู้สึก

ยายเสียชีวิตจากการได้รับยาที่หมอฉีดผิดพลาดได้รับยาชนิดที่ร่างกายรับไม่ได้เข้าไปเกินขนาดเกิด
อาการช็อค จากนั้นล้มหายใจและชีพจรก็ดับหายไป

วันพฤหัสบดีที่ 28 มกราคม พ.ศ.2553 ผมไปนั่งมองรูปยาย ในงานศพซึ่งวันนี้เป็นวันเผา ณ วัดแห่ง
หนึ่ง จ.อ่างทอง วันสุดท้ายที่ร่างกายของยายจะอยู่ร่วมกับผม คำพูดสุดท้ายที่ผมจะบอกกับยาย

“ยาย... ผมรู้คำตอบแล้วว่าผมโตจะเป็นอะไร”

ผม... อยากโตไปเป็นหมอ... เพื่อจะได้ไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้กับคนอื่นอีก...

น้ำตาไหลรินนองใบหน้าหน้าเด็กหนุ่มตัวน้อยๆที่นั่งหน้ารูปยายแก่ที่ยิ้มอย่างมีความสุข

ยายจะอยู่ในใจผมตลอดไป

นายชานน มาลัยกฤษณะชลี โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย